

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, sitting on a patterned outdoor sofa. The man is wearing a light-colored cowboy hat and a white shirt, while the woman is wearing a dark purple dress. They are positioned in front of a small fire pit with a fire burning. The background is dark, suggesting an evening setting.

Maisey Yatesová
Zachráněné
dědictví

MAISEY YATESOVÁ

ZACHRÁNĚNÉ
DĚDICTVÍ

PŘEKLAD

EVA PODHORSKÁ

Milá čtenářko,

... byl pozdní večer, první máj, večerní máj byl lásky čas...

Vzpomínáte? Tyhle Máchovy verše, vzorec kyseliny sírové a vyjmenovaná slova po z. Ty si prý zapamatuje z let, kdy chodil do školy, každý...

Něco na tom je.

Napadla mě taková věc. Je máj měsícem lásky jenom pro nás, nebo to platí univerzálně, celosvětově? A tak jsem zkusil do vyhledávače zadat výrazy jako „month of love“, „mois d'amour“, „mese d'amore“, dokonce i „miesiąc miłości“ a „a szerelem hónapja“... A výsledek byl zajímavý. Většina světa, zřejmě je to vlivem anglosaské tradice slavení Valentýna, za měsíc lásky pokládá únor! Že by se Mácha tak moc mýlil?

Ale pak jsem zkusil trochu počítat. A připočetl jsem k tomu Máchovu máji devět měsíců... A vyšlo mně, že děti počaté v tom „našem“ měsíci lásky se rodí v tom „obecně uznávaném“. Že je to tak trochu kruh. A od toho už nebylo daleko k úvaze, že vlastně není podstatné, který je ten měsíc lásky, podstatná je ta láska. Bez ohledu na měsíc.

I když: O lásce šeptal tichý mech, / kvetoucí strom lhal lásky žel, / svou lásku slavík růži pěl, / růžinu jevil vonný vzdech...

Něco na tom máji je...

... s láskou

Váš Harlequin

Maisey Yatesová

**ZACHRÁNĚNÉ
DĚDICTVÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Spaniard's Untouched Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2018

Překlad:
Eva Podhorská

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Maisey Yates
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4983-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4984-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4985-0 (PDF)

PROLOG

Nezaměstnává ženy.

Camilla Alvarezová se na sebe upřeně zadívala do zrcadla. Jistě, nebylo pochyb o tom, že je žena. Ale nikdy se nepovažovala za žádnou krasavici. Jenže Matías Navarro chce na svém ranči jen muže.

Tváře měla ještě vlhké od slz a leskly se jí oči. Nedokázala si to vůbec představit. Ztratila tak nečekaně otce, který podlehl infarktu, a teď přijde i o ranč. A všechny koně...

Byla to pro ni srdeční záležitost. Nemohla něco takového prostě dopustit.

Ale koně, vlastně celý ranč, se musel prodat, aby se zaplatily otcovy dluhy. Úplně všechno připadne Matíasovi Navarrovi.

Byl jedním z nejurputnějších otcových konkurentů. Jeho závodní koně byli jedinými, kteří mohli soupeřit s těmi ve stájích Cesara Alvareze.

A teď se jejich majitelem stal Matías.

Protože jejich ranč se zjevně utápěl v dluzích a miliony dolarů, které jejich rodina vlastnila, byly nenávratně pryč. Veškerý majetek byl extrémně zatížený hypotékou, kterou nebylo v lidských silách splatit.

Její otec byl obrovský idealista. Člověk, jehož

jediným světem se stal ranč a zvířata. Nemyslel vůbec na nic jiného. Bylo jí naprosto jasné, jak se to všechno stalo. Otcí se nelíbilo, v jak tíživé situaci se ocitl, a tak se rozhodl ji prostě ignorovat.

Exekutoři začali Camillu pronásledovat hned po Cesarově smrti. A její matka – podle očekávání – zmizela do Francie, kde se uchýlila pod ochranná křídla jednoho ze svých mnoha milenců.

Camilla neměla vůbec nic. Nic kromě ranče. Místa, kde vyrůstala. Matka se tam skoro nezdržovala, a proto Camilla s otcem měli ranč celý pro sebe.

A on jí dovolil, aby si dělala, co se jí zlíbí. Mohla všude běhat bosá. Projíždět se od rána do večera na koni. Toulat se po španělském venkově.

Matka, americká dědička, která se na venkově nikdy neusadila, tohle všechno považovala za něco, co je pod její úroveň.

Pro Camillu to byl ale celý svět. A ten teď zmizel.

Zoufale prosila Matíasovy zaměstnance, když si přišli pro koně, aby ji vzali s sebou. Cítila, že kdyby mohla zůstat se svými milovanými zvířaty, dokázala by snad přežít.

Řekla jim, že přijme jakoukoli práci. Ale muž, který odváděl černého hřebce Fuega, kterého tolik zbožňovala, jen s kamennou tváří zavrtěl hlavou a stroze podotkl, že Matías Navarro nikdy nezaměstnává žádné ženy.

A skutečně si ověřila, že je to pravda. V jeho persónalu na ranči nebyla jediná žena.

Její otec byl po smrti. Všechny koně byli pryč. A ona sama se už brzy bude muset vystěhovat z ranče, aniž by tušila, kam má vlastně jít. Neměla žádné finanční rezervy. Neměla vůbec nic. Nic a nikoho. Na matku se nemohla nikdy spolehnout, a proto si nedělala žádné iluze, že by jí teď v téhle tíživé situaci jakkoli pomohla.

Camilla si byla jistá jen jednou jedinou věcí. Že zná svoje koně. A že je miluje.

Fuego se měl stát příštím šampionem na evropském závodním okruhu. Byla o tom přesvědčená. Ale nikdo jiný by ho nedokázal na takovou soutěž připravit.

Matías Navarro brzy zjistí, že tenhle jeho nový přírůstek je mu naprosto k ničemu. Nepodaří se mu totiž přimět ho k poslušnosti, protože to s ním prostě nebude umět.

A pro ni přitom život bez milovaných koní ztratí smysl.

Zadívala se na sebe znovu do zrcadla. Nebyla žádná krasavice v klasickém slova smyslu. Její matka byla vždycky zoufalá z toho, jak nepravidelné má rysy v obličeji. Naprosto neženské, tvrdila v jednom kuse.

Camillu poprvé v životě teď její vzhled potěšil. Rozhodla se, že z něj udělá přednost.

Otevřela zásuvku a vytáhla z ní nůžky. Vzala do ruky několik pramenů lesklých černých vlasů a nemilosrdně je ustříhla těsně nad uchem.

Ano, konečně našla řešení.

Matías Navarro nikdy nezaměstnával ženy. Ale třeba dá práci novému ošetřovateli koní.

PRVNÍ KAPITOLA

Camilla se zadívala na důvěrně známá pole ranče Navarro. Za ty dva měsíce, které uběhly od chvíle, kdy se stala Matíasovým zaměstnancem, se to místo stalo téměř jejím domovem. Samozřejmě, že se nedalo srovnat s rančem Alvarezových. Tam žila celých dvadvacet let a nedokázala si představit, že by mohla být doma někde jinde.

Někdy zoufale zatoužila znovu projít vraty, ucítit pod nohama červenou kamennou podlahu i její omšelou nedokonalost. Všechna ta místa, kde byla křivá a praskala. Ale bylo to pryč. Už nikdy to nebude moct znovu zažít.

Aspoň měla své koně.

Bylo ale zatraceně obtížné získat přístup k Fuegovi. Matías k němu odmítal pustit kohokoli jiného kromě jednoho ošetřovatele, kterému zjevně bezmezně důvěřoval. S Fuegem to totiž nebylo jednoduché. Camilla to tušila.

Přesto se snažila držet se od Matíase co nejdál. Nechtěla na sebe zbytečně poutat pozornost, ale zároveň jí bylo jasné, že jestli se chce k Fuegovi dostat zpátky, bude se muset nějak prosadit.

Jenže momentálně všichni předpokládali, že je čtrnáctiletým klukem, který na ranči pracuje výměnou za to, že má večer kde složit hlavu.

Nikdo se jí skoro na nic neptal, a byla za to ráda. Ona sama se snažila získat o Matíasovi pár informací a zjistila, že se ke svým zaměstnancům chová velkoryse. A že má slabost pro mladé lidi, kteří se dostali do potíží. Dát jim práci po něj bylo prý téměř posláním.

Přestože jeho rodina neměla zrovna nejlepší pověst, Matías se zdál být hodným člověkem. Když nebrala v potaz, že z nějakého důvodu nezaměstnával ženy.

Ale našla způsob, jak se s jeho požadavkem vypořádat. Rozhodla se hrát roli mladého kluka, který se zapletl s drogami a pravděpodobně by skončil na ulici, kdyby nebylo laskavosti majitele ranče.

Do jisté míry to byla vlastně pravda. Neměla momentálně moc možností na výběr. Byla totiž úplně bez peněz.

A pro práci, na kterou ji najal, měla dostatečnou kvalifikaci.

Celkem vzato bylo tedy její rozhodnutí rozumné. Až na to, že ze sebe musela udělat kluka.

Ale když si ustříhla vlasy a oblékla na sebe vytahané kalhoty a košili, nikdo nic neřešil.

Možná i proto, že se na ni skoro nikdo pořádně nepodíval. Nejmíň ze všech Matías Navarro.

A už vůbec ne jeho krásná, skoro éterická snoubenka, která se k němu na ranč přistěhovala minulý měsíc. Byla to nádherná bytost a připomínala Camille hodně její vlastní matku. Měla záplavu vlnitých blondatých vlasů, světle modré oči a alabastrovou pleť. Kdykoli vyšla ven, většinu času trávila ve stínu stromů a natírala se opalovacím krémem.

Matías jí často dával ruku kolem pasu nebo ji bral za ruku, jako kdyby se bál, aby na nerovném terénu neupadla a neublížila si.

Camillu v duchu napadalo, jaký by to asi byl pocit, kdyby se o ni někdo takhle staral. Nic takového nikdy

nezažila. Otec s ní jednal spíš jako se synem, kterého nikdy neměl. Dopřál jí svobodu, ale zároveň po ní vyžadoval tvrdou práci. Matka se k ní chovala, jako kdyby jí vadilo, že vůbec existuje.

Odehnala pochmurné myšlenky z hlavy, narovнала se a vrátila se zpátky ke své práci. Kydání hnoje.

Vyhovovalo jí to víc, než kdyby musela být zavřená někde uvnitř tohoto obrovského venkovského sídla. Radši byla venku na slunci, kde to vonělo senem, trávou a koňmi.

Zvedla hlavu a přimhouřila oči. Sluníčko začínalo pomalu zapadat za obzor. Z toho usoudila, že Matías už brzy přijde na svoji pravidelnou obchůzku stájí. A pokusí se znovu vzít Fuega do arény, aby ho začal trénovat.

Prozatím to nikdy nedopadlo dobře.

Camilla všechno sledovala štěrbínou ve dveřích stáje, když se jí naskytla příležitost a nikdo ji nemohl přistihnout, aby jí vynadal, že nepracuje. Nemohla si dovolit nechat se vyhodit.

Zamířila na konec stáje a zaujala svou pozici. A pak zatajila dech.

Matías právě vcházel s Fuegem do arény. Fuego byl krásný jako vždycky a srst se mu nádherně leskla v zapadajícím slunci. Pohodil hlavou a tím jasně naznačil, že se mu celá situace ani trochu nelíbí. Přitiskl uši dozadu k hlavě.

Sklouzla pohledem k Matíasovi. Rozbušilo se jí srdce.

Neuvěřitelně mu to slušelo a v mnoha ohledech jí připomínal zvíře, které se pokoušel zkrotit. Černé vlasy měl sčesané dozadu z čela, kůži do bronzova opálenou a bílou košili u krku rozepnutou, s vyhrnutými rukávy. Měl na sobě jezdecké kalhoty, které mu obepínaly štíhlé boky i svalnatá stehna, nemluvě o... dalších částech jeho těla.

Camilla se pohybovala mezi žokeji celý život. Všichni byli spíš drobnější postavy, protože jízda na koni pro ně pak byla snazší. Právě z toho důvodu jí bylo jasné, že Matías nezávodí. Muž, který je tak vysoký a svalnatý, by někdy nemohl soupeřit s ostatními.

Ne, Matías nebyl žokej. Právě proto v ní pohled na něj v jezdeckých kalhotách vyvolával... naprosto odlišné pocity. Takové, na které nebyla vůbec zvyklá, i když v podstatě vyrůstala ve stájích.

Matías ustoupil trochu stranou a vzal do ruky bič. Neměl být použitý k tomu, aby zvířeti ublížil, ale signalizoval zvířeti změny, které mělo na pokyn Matíase udělat. Změnit krok, otočit se nebo zastavit.

Ale stalo se to, co už několik týdnů udělal pokaždé. Fuego se zalekl a začal se vzpírat. Pak začal najednou couvat a skoro se převrátil na záda. Camillu zaplavovala čím dál větší zlost. Než si stačila uvědomit, co vlastně dělá, vyřítla se ven ze stáje a rozběhla se směrem k aréně.

Tváře jí hořely a srdce jí bušilo jako o závod. Ale tentokrát to nemělo vůbec nic společného s Matíasovými jezdeckými kalhotami.

„Tonto!“ vykřikla. „Vidíte přece, že se mu to nelíbí. A přesto trváte na tom, aby to udělal. Zraní se.“

Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, co právě provedla. Že křičela na svého šéfa, na pána domu. Že se dva měsíce snažila zůstat neviditelná, a teď všechno pokazila.

„Aha,“ podotkl Matías jízlivě a dvěma dlouhými kroky zamířil směrem k ní. „Ty si o sobě myslíš, že rozumíš koním, vid’?“

Sváma temnýma očima ji doslova přikoval k zemi. Rychle se snažila vzpamatovat a ustoupila o krok stranou, aby od něj získala aspoň trochu odstup.

„Trochu,“ řekla co nejklidněji. „Ale hlavně toho koně znám.“

„Co tím chceš říct?“

„Když jsem sem přišel...“ Zoufale se snažila improvizovat. „Nelhal jsem, když jsem říkal, že bych neměl žádný domov, kdybyste mě nezaměstnal.“ Vrhla pohled na předáka ranče, aby se ujistila, že ji taky poslouchá. Aby mohl aspoň trochu spolupracovat. „Přišel jsem sem z ranče Alvarezových. Fuega dobře znám. Umím s ním pracovat.“

„A proč nám tohle všechno říkáš až teď?“ zeptal se Matías a vrhl na žokeje upřený pohled.

„Nemějte to Juanovi za zlé. Nic jsem mu neřekl. Nechtěl jsem na sebe poutat pozornost. Ale teď vidím, že Fuego si na tohle nové prostředí nemůže zvyknout. Ani na své nové učitele. Mohl bych ho zkusit trénovat.“

Matías si opřel lokty o zábradlí. „Mám věřit, že Cesar Alvarez dovolil vyzáblému klukovi, aby trénoval jednoho z jeho nejcennějších koní? Že tě tohle zvíře poslouchá?“

„Přesně tak,“ řekla a zvedla vzdorně hlavu. „Umím to s ním.“

Vždycky to uměla s problematickými koňmi, stejně jako si s nimi dovedl poradit její otec. Byl to dar. Ten, o kterém Cesar Alvarez tvrdil, že ho člověk buď má nebo nemá. Řekl jí, že tuhle schopnost má prostě v genech stejně jako on.

Bylo to asi jejich jediné vzájemné pojitko. Její otec věnoval ranči veškerý svůj čas, a ten, kdo ho miloval, musel milovat stejnou měrou i to místo. A ona to tak cítila.

„Nedovolím vám se k tomu zvířeti přiblížit.“

„A proč ne?“ zeptala se. „Co můžete ztratit?“

„Nejde o to, co bych ztratil, ale nemám zájem zodpovídat se pak někomu z toho, že si na mém ranči nějaký hloupý kluk zlomil vaz.“

„Mně se nic takového nestane,“ ujistila ho Camilla.

„Ale Fuego se může ošklivě zranit, jestli s ním budete dál takhle zacházet. Slyšela jsem, že to s koňmi umíte, pane Navarro, ale zatím mi to tak nepřipadá.“

„Domníváte se, že urážení šéfa je nejlepší způsob, jak si udržet práci?“

„Doufám, že patříte k těm lidem, kteří umí ocenit čestnost a upřímnost. Vlastní hrdost vás nutí vytěžit z toho zvířete maximum za každou cenu. Zažil jsem to už mnohokrát.“

Matías zvedl obočí. „Mnohokrát?“

„Ano. Během toho roku, kdy jsem byl zaměstnaný u Cesara Alvarezze. Byla tam spousta bohatých lidí, kteří to se zvířaty neuměli.“

„Jsem jezdec,“ podotkl Matías. „Nejen bohatý člověk.“

„Ale tím jste především. Není se za co stydět, ale znamená to, že vaše pozornost i zájmy jsou roztržštěné.“

Pak udělal Matías najednou něco, co nečekala. Rozesmál se.

„Tak dobře, chlapče. Pojď do arény a ukaž mi, co umíš.“

Matías nemohl uvěřit, že tenhle mladý výrostek nehnul ani brvou. Mohlo mu být sotva čtrnáct a mluvil s troufalostí, kterou v jeho přítomnosti neměli ani dospělí muži. Ale v mnoha ohledech to přesto dávalo smysl.

Ve čtrnácti totiž každý kluk má odvahy na rozdávání a neuvědomuje si, jaké může mít jeho počínání důsledky.

Matías si byl jistý, že se v jeho věku choval stejně. Vlastně měl ještě ve třiatřiceti dost odvahy a drzosti, ale nebylo to tak těžké, když má člověk hodně peněz a v rukou moc. Jen tuhle vlastnost možná už nenazýval drzostí, ale rozvážností.

Snažil se chovat taky zodpovědně a na rozdíl od zbytku své rodiny mu záleželo na tom, aby to, co dělá, bylo správné. Záleželo mu na ranči. I na vesnici, kterou ranč podporoval.

Matías odmítal připustit, aby si s ním někdo zahrával. Starý pán proti sobě postavil Matíase s jeho starším bratrem Diegem, když řekl, že musí splnit konkrétní podmínky a ten, komu se to podaří v předem stanoveném čase, získá podíl na ranči i rodinném majetku po otcově smrti.

Kdyby se podařilo splnit podmínky oběma, rozdělí si všechno mezi sebou rovným dílem

A když je splní jen jeden... všechno bude jeho.

Matías vůbec nepochyboval o tom, že bude vítězem. Jednou z dědečkových podmínek bylo uzavření manželství a Matías se před pár měsíci zasnoubil s Lilianou Hartovou. Znal ji spoustu let. Vídal ji při nejrůznějších příležitostech s rodiči, a její otec už dávno naznačil, že by proti jejích svatbě nic nenamítal. Matías v tom viděl příležitost.

Matías uměl jednat, když bylo potřeba. Nebyl žádný prospěchář jako jeho dědeček nebo bratr. Dělal prostě to, co považoval za správné. A sklízel za to úspěch.

Teď čekal, že se ten mladík stáhne zpátky, jakmile si uvědomí, na koho svými slovy zaútočil. Ale nic takového se nestalo. Matías ho za to v duchu obdivoval.

Chlapec poslechl jeho pokyn a zamířil směrem k aréně. Mračil se.

Matías se zadíval na Fuega, svůj nový, až příliš temperamentní přírůstek. Ten kůň v sobě měl obrovský potenciál. Matíasovi to bylo hned jasné. V koních se dobře vyznal. A zároveň byl zkušeným jezdcem. Ale zvíře se odmítalo nechat zkrotit, ať se Matías snažil sebevíc.

I když mu bylo zatěžko přiznat, že má ten kluk

pravdu, nic jiného mu nezbývalo. Matías byl podnikatel a jeho práce vyžadovala, aby trávil spoustu času mimo ranč. To znamenalo, že s koňmi v jeho stádu pracovali jiní.

Jeho rodina měla starý španělský původ a chovala šampiony už po několik generací. Ale přestalo to být primárním zdrojem jejich příjmů. A Matías byl zapojený do několika obchodních firem po celém světě. Jeho sídlem byl Londýn, ne Španělsko.

Přestože dosáhl postavení, které mu dovoľovalo pracovat odkudkoli a jeho obchodní partneři si s ním byli ochotní dát schůzku na místě, které si sám vybral, trávil hodně času na cestách.

Takže ano, svým způsobem měl tenhle uličník pravdu. Matías byl podnikatel, a díky tomu musel hodně času věnovat jiným záležitostem na úkor svých koní.

Matías sledoval chlapce, jak jde ke zvířeti, které se v jeho přítomnosti okamžitě uklidnilo. Kdyby tomu tak nebylo, Matías byl připravený okamžitě zasáhnout. Nelhal, když říkal, že se nehodlá dostat do potíží kvůli něčí hlouposti.

Chlapec bez sebemenší známky strachu zvedl ruku a přitiskl ji Fuegovi k čenichu. Kůň jako by ho okamžitě poznal, protože se hned uklidnil. Chlapec vzal do ruky provaz, zadíval se na Matíase a kývnutím hlavy mu naznačil, aby svůj konec lana pustil.

Matías ho poslechl.

Chlapec se nahnul ke koni, přitiskl mu tvář k čenichu, začal ho hladit a tiše na něj mluvil.

Kůň se úplně uklidnil.

Pak se chlapec otočil a zadíval se zpátky na Matíase. „Nelhal jsem vám. Fuego mě zná. Ale stejně to s ním teď nebude jednoduché. Nebyl vždycky poslušný. Ale můžu s ním jezdit. Trénovat ho. A můžu ho vycvičit tak, aby s ním mohl jezdit i někdo další. To byste určitě